

en noget fastere Karakter end de nævnte Foredragsrækker. For øvrigt er jeg tilbøjelig til at mene, at det bliver et Spørgsmaal, om det paagældende Landsdelsudvalg vil godkende en saadan Række som et Kursus. Jeg antager nemlig, at det fremtidig vil blive Landsdelsudvalgene, som komme til at godkende de Kursus, som man ønsker afholdte forskellige Steder, for saa vidt som der er Tale om, at Delegationerne skulle kunne faa Understøttelse dertil. Hvis disse Foredragsrækker planlægges saaledes, at der er en eller maaske to Foredragsholdere om Landbrugsspørgsmaal, er det jo meget muligt, at det paagældende Udvalg vil sige, at Rækken har Karakteren af et Kursus, og saa vil der efter min Mening intet være til Hinder for, at de kunne komme ind under Lovens Bestemmelser.

Dinesen: Jeg skal kun sige, at jeg er tilfreds med de Udtalelser, der ere faldne saavel fra den højtærede Minister som fra den ærede Ordfører.

K. Pedersen: Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 2 udtalte han, at det vilde skabe Utilfredshed, naar man gik udenfor de fastslaaede Regler om, at disse Ansøgere først skulle have været paa Højskole eller Landbrugsskole, det vilde være saare vanskeligt for ham, han skulde rette sig efter de Attester, der kom rundt fra, og ganske sikkert blev der ogsaa for mange Ansøgere osv. Ja, det er rigtigt nok, men er det ikke lige saadan andre Steder? Ogsaa naar der gives Bevillinger paa andre Omraader, f. Eks. til Rejser for Haandværkere og lignende, har man kun de Attester at rette sig efter, som komme ind til Ministeriet, og der kommer sikkert ogsaa der langt flere Ansøgninger, end man kan bevilge, og saa tager man dem, hvis Vidnesbyrd ere bedst, og som ere mest trængende. Noget saadant mener jeg ogsaa bør gøres her. Jeg er ikke blind for, at Arbejdet vil blive lidt mere besværligt efter vort Forslag, men jeg synes, at man ved absolut at kræve Ophold paa en Høj- eller Landbrugsskole udelukker enkelte, som burde komme i Betragtning. Jeg synes, man hellere maa lade Ministeriet faa lidt mere Arbejde, end man maa udelukke disse enkelte fra at komme i Betragtning. Men efter Ministerens Udtalelse forstaar jeg

godt, at der ikke er megen Udsigt til, at vort Forslag kan blive vedtaget.

Med Hensyn til Forslaget under Nr. 4 om at lade det alt bestaaende Provinsudvalg uddele disse Midler siger den højtærede Minister, at det er for tidligt at bygge paa dette Udvalg, da det kun har virket et Aar og ogsaa har en Del at bestille. Det have de, men Arbejdet herved kan ikke i særlig Grad være besværligt. Saa sagde Ministeren ogsaa, at der er den Forskel her, at det nu alene er Statens Bidrag, der ydes, og at han er i Overensstemmelse med Socialdemokraternes Ordfører ved første Behandling, som krævede, at naar det er Staten, der giver saadanne Bidrag, er det ogsaa rigtigt, at den har lidt Kontrol dermed. Han nævnedes i denne Forbindelse Hedeselskabet, men denne Sammenligning halter ikke saa ganske lidt. Thi dels drejer det sig ved Hedeselskabet om langt større Beløb, og dels har dets Virksomhed en helt anden Karakter. Men det, det her drejer sig om, er noget saa let, saa enkelt og lige til. Hvad er det, det Udvalg skal afgøre, som Ministeren vil have Kontrol med? Det er dette Forhold, at naar der indkommer flere Ansøgninger, end der er Penge til, skal Udvalget bedømme, om Ansøgerne ere kvalificerede og saadan stillede, at de ikke ret godt kunne betale for disse Kursus. Det er alt. Jeg forstaar slet ikke, at man kan drage den omtalte Sammenligning. Man kunde snarere i dette Tilfælde kræve, at disse Bevillinger, som udelukkende ere til mindre bemidlede, for ikke at sige helt ubemidlede, skulde uddeles af Husmandsorganisationerne, fordi den hele Sag er saa simpel, som vel nogen kan være. Ansøgningerne indkomme, som sagt, paa dertil indrettede Skemaer; Ansøgerne skulle have Attest for, at de ere ubemidlede, de skulle have Attester fra Landbo- eller Husmandsforeningen for at være nogenlunde kvalificerede til at drage Nytte af saadanne Kursus. Saa skal Udvalget blot bedømme, om de paagældende virkelig ere ubemidlede, og om Foreningens Attester ere tilstrækkelig tydelige, saa man kan gaa ud fra, at vedkommende Mand eller Kvinde kan drage fuld Nytte af et Kursus. Det er alt. Skal man nu endelig ind paa at øve Kontrol med de Beløb, som Staten saaledes uddeler, synes jeg rigtignok, at det er et underligt Sted at begynde med det her. Jeg, saavel som de øvrige Medlemmer af Mindretallet, forstaar ikke Anledningen dertil. Man kunde næsten fristes til at tro, at der